

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Hac Hebdomada, quidquid post Sermonem Domini proximè dictum vel
factum est, refertur ad septem præcipuas virtutes. Id est Theologicas &
Cardinales. Feria 2. De fide Centurionis à Christo D. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Nimia firmitas, infirmitas.

In 2. parte, Feria 2. Sexagesima.

Verbum Dei non redit vacuum: aut profit necesse est accipienti: vel obfit.

In 3. parte, Fer. 2. Hebdom. 8.

Vide & in 4. parte, Fer. 6. Hebdom. 24 ubi de divite Epulone.

Non omnis qui dicit mihi Domine, Domine, intrabit in regnum caelorum.

Discedat ab iniquitate omnis qui nominat nomen Domini. 2. Tim. 2.

In 1. parte, Die 1. Januarij.

Frustra multiplicas medicamina, santitas non erit tibi: Quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari.

In 1. parte, Fer. 5. Hebdom. 6. post Epiph.

Quæ causa est cur pauci salvi sint, hæc in te causa est cur ex illis forte non sis.

In 2. parte, Dominica Septuag.

Si ordinatis ad salutem mediis non uteris, Mediatore Christo abuteris.

Sabbato post Quinquag.

Qui sibi non contradicit in suis malis desiderijs, sibi contradicit in bonis.

In 2. parte, Dominica 5. post Pascha.

HAC Hebdomada, quicquid post Sermonem Domini proximè dictum, vel factum refertur ab Evangelistis, ita consideratur, ut ad septem præcipuas Virtutes referatur: quarum aliæ sunt tres theologicæ; aliæ quatuor cardinales. Omittitur tamen historia Leprosi mundati quia de eo per integram Hebdomadam actum est in prima parte, Dominica & Hebdomada tertia post Epiphaniam.

FERIA SECUNDA.

DE FIDE CENTVRIONIS A CHRISTO DOMINO COMMENDATA.

Amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israel. Matth, 8.

VERITAS PRACTICA.

Majoris est animi se Divinae fidei supponere, quam se illi opponere.

RATIO EST, Quia majoris est animi seipsum vincere quam a seipso vinci.

Sed qui se divina supponit fidei, seipsum vincit: qui se vero illi opponit, a seipso vincitur.

Ergo majoris est animi se divina fidei supponere, quam se illi opponere. Quod tamen pauci putant.

I. PUNCTUM.

CUM introisset Capharnaum Dominus, accessit ad eum Centurio, qui in ea civitate præsidio Romanorum præerat, ac proinde Gentilis erat, sed credens in Deum & in Christum.

Qui cum affectu in composito Deum consulit, non Deum sed Deo consultit. Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle videtur.

In 2. parte, Fer. 4. Hebdom. Pentecostes.

Nisi diligenter advertas, quod petis à Deo justius, hoc est quod petis injustius.

In 3. parte, Sabbato Hebdom. 7. post Pentecost.

Quò sæpe vehementius Deum oras, ore quidem illi adstas propius, sed corde distas longius.

In 3. parte, Fer. 4. Hebdom. 14.

Ore facta confessio, sæpe factis à te negatur.

In 4. parte, Fer. 2. Hebdom. 15. post Pentecost.

Sed qui facit voluntatem Patris mei qui in caelis est ipse intrabit in regnum caelorum.

Multa de hac divina voluntate adimplenda vide in indicibus, verbo voluntas. Multa item de regno caelorum desiderando & inquirendo vide in 2. præterim parte, tota Hebdomada 5. post Pascha, & in 3. parte tota Hebdomada 3. post Octavas Pentecost. ac demum in 4. parte, Die 1. Novembris.

Luc. 7.

Christum. Accessit autem primò per seniores Judæorum. Deinde per amicos suos: ut est apud sanctum Lucam; ac tertio per semetipsum cum Christus iam vicinior esset domui, ut interpretatur sanctus Chrysostomus. Tùm verò conveniens Dominum, his eum rogabat Verbis, *Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, male torquetur. Cui statim Dominus: Ego veniam & curabo eum.* At ille, *Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum; sed tantum dic verbo, & sanabitur puer meus.* Nam & ego homo sum sub potestate constitutus, habens sub me milites, & dico huic, *vade & vadit; & alij veni & venit: servo meo, fac hoc & facit:* Quasi diceret, ut interpretatur sanctus Augustinus, ego sub potestate Tribuni mei & Cæsaris constitutus, & merus homo, si quid subditus meis impero, mox obtineo: quaniò magis tu qui sub nullius es potestate, & præes omnibus creaturis, ut pote filius Dei, poteris imperio tuo quidquid volueris, ad autem audiens **JESUS**, miratus est, seu mirantium more se habuit, & ita locutus est ut astantes idem admirari atque imitari doceret: *Amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israel. Non inveni, qui tam pie, tam facile, tamque certò crederet.*

Alio quidem & diverso sensu poterant Ethnici & politici homines mirari hanc Centurionis facilitatem in credendo, quod vir nempe militaris & generosus, nimis se videretur abjicere, nimisque de magnitudine animi detrahere, sese summittendo dictis huius hominis. Sic enim selecta illa ingenia quæ dicuntur fortia, sic tantùm de fortitudine ingenij detractum putant, quantum facile est in credendo ingenium. At contra Dominus sic miratur & admirandam præbet Centurionis fidem, ut Centurionem propterea maximè laudet ab animi præstantia & fortitudine, tantumque ablit, ut aliquid de generositate sua credendo detraxerit, quin potius, sic se præst intem ingenio, & animo fortem ostenderit, atque ita promeruerit sanitatem servo suo: *Vade & si, ut credi disti, fiat tibi. Et sanatus est puer in illa hora.* Hinc ergo nata veritas modò expendenda & nunquam ex animo depõnenda, Quod, quidquid dicant sui adulatores & adoratores ingenij, longè majores est animi divini se fidei supponere quam se illi opponere.

Joan. 9.

Ratio est ita evidens ut evidens ut mirum sit non videri ab his qui se perspicaciores autumant nisi forte illi sint de quibus Dominus: *In iudicium ego in hunc mundum veni, ut qui non vident*

videant; & qui vident, cæcificent. Sic autem breviter & dilucidè procedit ratio: longè majoris est animi seipsum vincere, quàm à seipso vinci: in hoc enim sita est ipsa virtus quæ dicitur animi fortitudo. *Revera*, inquit sanctus Ambrosius, *l. 1. de officiis, jure ea fortitudo vocatur, quando unusquisque seipsum vincit.* Et Clemens Alexandrinus: *Magni animi virtus non solum in ferendis casibus, sed etiam in eo quod resistat voluptati & cupiditati, dolori, & ira, & in summa cuius rei quæ nos vel ut vel fraude aliqua illicet.* Sic sanctus Papa Gregorius: *Quid fortius quàm omnes animi sui motus rationi subigere, omnia carni desideria, & vitia virtute frangere, proprias voluntates abjicere, contemptu visibilibus, ea quæ non videntur, amare?* Unde & Salomon ait: *Melior est patiens viro fortis, & qui dominatur animo suo, expugnatoris virtutum.* Prov. 16.

Lactantius denique fusè id prosecutus: *Ille, l. 1. de lib. inquit, solus vir fortis debet judicari qui temporans est, moderatus & justus.* Et post multa de Herculis laboribus; *opera sunt ista fortis viri, hominè tamen. Illa enim quæ vicis fragilia & mortalia fuerunt. Nulla est enim, ut ait Orator, tanta via quæ non ferro ac viribus debitarè frangique possit. At animum vincere, iracundiam cohibere, fortissimi est, quæ ille nec fecit unquam nec potuit.* Hac quis faciat non modò ego eum cum summo viris comparo, sed simillimum Deo judico. Vellem abjecisset de libidine, luxuria, cupiditate, insolentia, ut virtutem eius impletet quem similem Deo judicabat. Non enim fortior judicandus est, qui leonem quàm qui violentiam in seipso conclusam feram, superat iracundiam; aut qui rapacissimas volucres desiguit, quàm qui cupiditates avissimas coerces. Et quæ plura pergit ex quibus ita patet fortis & magni hoc esse animi, seipsum vincere, ut si à seipso vincaris, minimè magnus nec fortis unquam haberi possis. *Abierunt absque fortitudine ante faciem subsequentiis.* Thren. 1.

II. PUNCTUM.

SED qui se divina supponit fidei, seipsum vincit: qui se verò illi opponit, à seipso vincitur.

Hoc est enim seipsum vincere, cum quidquid in nobis contra Deum, rectamque rationem insurgit, restrainamus & subjicimus Deo: sicut è contra ille à seipso vincitur qui rectæ rationi oppositis moribus cedit, siye illi sint animi siye corporis motus: nam hæc est ordinata contentio partium hominis, ut, quemadmodum rationi appetitus, ita & Deo subordinatur ratio: Unde id tandem fit, ut, sicut

sicut appetitus naturalis aut ratio quæ dicitur inferior, multa suggerunt contra divinam fidem; sic planè is se vincat qui appetitum & humanam rationem divinæ subijciat fidei; vel à seipso vincatur qui divinam fidem humanæ subijciat rationi. In carne ambulantes, inquit Apostolus, non secundum carnem militamus: nam arma militiæ nostræ non carnalia sunt sed potentia Deo ad destructionem munitionum, consilia destruentes: & omnem altitudinem extollentem se adversus scientiam Dei, & in captivitatē redigentes omnem intellectum, in obsequium Christi. Quali diceret, ubi agitur de fide, non spectamus quid caro vel humanum ingenium suadeat: in dō si quid forte suadet quod repugnet fidei, habemus arma parata quibus id expugnemus: & hæc arma non sunt humanæ artes, non politicæ formæ loquendi vel agendi, non Sophismata philosophicæ, non aliud denique quo solent uti homines huius sæculi peritiores: sed arma sunt longè his potentiora, potentiam quippe divinam continent, arma sunt ipsa fides, ipsa divina autoritas cui fides innitur, & quæ qui armantur tam potentes sunt ad expugnanda cuncta quæ sese contra opponunt, ut nihil sit tam altutum & munitum quod non deiciant; nihil tam altum & eminens quod non subijciant fidei. Atque ita intellectus ipse humanus, ne quid forte humanum ratiocinari præsumat, quasi constructus & captivus tenetur, ut obsequatur Christo, sicque sit tandem ut dum quisque fidelis sic se supponet fidei, seipsum vincet: & sic de unoquoque fideli Christus triumphabit. Hæc est victoria qua vincit mundum fides nostra. Et hæc ipsa fides, armatura est qua certamen inicitur & qua comparatur victoria. In omnibus sumentes scutum fidei. IN D V T I loriscam fidei.

3. Ioan. 5.
Ephes. 6.
1. Thess. 5.

III. PUNCTUM.

MAJORIS est igitur animi divina se fidei supponere, quam se illi opponere, Nam sic te animus vincit dum se continet ne quid contra fidem opponat; dum se vero vincit animus, fit se ipso major, & quò se magis vincit, eo se majorem facit. Magnarum hic vigor est mentium, inquit sanctus Leo, & valde fidelium lumen est animarum, incunctanter credenti quæ corporeo non videntur intuitu; & ibi figere desiderium quò ne queas inferre conspectum. Sic apud S. Hieronymum viscere quantum sit ardor bene credentium? audi Haynesius Parisiensi.

Serm. 2. de Asc. Dom.

Ep. 61. ad Pamma.

Apostolus: & si nos, aut Angelus de celo aliter Evangelizaverit nobis, anathema sit. Id est, in eo maxime apparet vis animi & vigor eorum qui credunt, quando sic credunt, ut, quidquid contra fidem apparet, quantumcunque appareat credibile, statim excrucientur.

Nihil certe debilius ingenio quod nihil potest credere nisi quod intelligat. Primum enim ignorat quid sit fides: deinde ita de se præsumit, ut putet posse intelligere quo credenda proponuntur. Ac tertio denique se universa Ecclesia cui promissit Deus infallibilitatem fidei, prudentiorem, peritiorē & perspicaciorē fingit, quæ insaniâ quid insanius fingi potest? Unde illud egregium Divi Augustini. Disputare contra id quod universa Ecclesia sentit, insolentissima est insania. Ep. 118.

Eant nunc & se jactent fortiora ingenia, debilitatem nostram irideant, suam unam depreciantur fortitudinem. Ecce illius viri judicio qui omnium consensu ingenij fuit excellentissimi, non alij quàm insolentissimè insani sunt iudicandi. Irane verò qui sint dementes, sint mentis & animi fortioris? Audiant verò Prophetam, si quid super sit bonæ mentis: Cum fuerit velut quercus defluentibus foliis, & velut hortus absque aqua: erit fortitudo vestra ut faveilla stuppe, & opes vestrum quasi scintilla, & succendet utrumque, & non erit qui extinguat. Id est, ocyus tardius præclarum illud vestrum ingenium apparebit quam fuerit acidum & inane; apparebit fortitudo illa præterita & præsumpta quàm fuerit stuppea, straminea, fictitia & omnino nulla. Apparebit ex aliis vestris operibus quam imbecillus esset animus, cum nihil forte, nihil solidum, nihil diuturnum, nihil permanens & sibi constans efficiatis; sed vestra omnia sentillant solum & lucefcunt ad momentum, tum statim evanescunt.

Sic planè, nihil imbecillius in agendo & patiendo quam qui se animo jactant ita fortes ut nihil credant nisi quod animo placuerit: nutant in omnibus, palpant in meretricie, duces exaci, Semet ipsos passentes, nubes sine aqua quæ à ventis circumferuntur, arboris autumnales, infructuosæ, bu mortæ, eradicatæ, fluctu ferri maris, desquamantes suis confusiones, sidera errantia quibus procella tenebrarum servata est in æternum. Id est, præter inanem sonitum & effusam iactantiam nihil in eis est.

At vero vetè credentibus nihil est fortius, nihil generosius non modò in eo quod credentes se ipsos vincunt, sed quod ubi semel se ipsos sic vicerunt, inde ad alia quantumvis ardua sic se

Judas.

Hebr. 11. fortes præbent, ut manifestè appareat nihil esse fide ac fideli majus & fortius. Lege Apostolum ubi fortiores quosque veteris testamenti nominatim compellat, & à fide omnes fææ fortitudinis commendationem habere testatur. In uere unum Abrahamum qui Pater omnium creditur dicitur, quantæ opus fortitudinis est aggressus, cum Isaacum filium immolavit. Nonne à fide hæc eius fortitudo profecta est? At quanta quanta fuerit eius fides nonne in eo præcipuè excelluit, quod supra omnem intelligentiam crederet, quod seipsum prius credendo inacta-

ret quam filium: atque in seipso sic ma&ando, sic vincendo, sic fidelis, sic fortis, sic iustus & sanctus est habitus, ut esset cæteris documento majoris esse animi sic fide divinæ fidei supponere quam se illi opponere. *Non est enim scriptum: tantum propter ipsum, inquit Apostolus, sed & propter nos quibus reputabitur credentibus in eum qui suscitavit JESUM Christum D. N. & mortuum.* *Ibid.*

Increduli & subuersores sunt tecum. Attende diligenter. Et Vide quæ multa passim de fide proponuntur. Ex. 1.

FERIA TERTIA. DE SUSCITATO VIDUÆ FILIO IN CIVITATE NAIM.

Et de spe retinenda in deploratis rebus.

Noli flere. Luc. 7.

VERITAS PRACTICA.

Non certius in spem itur, quàm contra spem.

RATIO EST, Quia tunc magis & melius speratur in diuino, cùm spes est purior, seu cùm in diuino solum speratur.

Sed quando humana desunt subsidia, tunc spes ipsa potest purior.

Ergo & major & certior; ergo & cò melius speratur, & cò magis sperandum est in diuino quo humana desunt subsidia. Ergo & non certius in spem itur quàm contra spem, exemplo Abrahami qui, ut scribit Apostolus, contra spem in spem credidit. Contra id scilicet quod naturaliter fieri poterat, credidit & sperauit diuinitus eventurum.

Rom. 4.

I. PUNCTUM

ET factum est, inquit sanctus Lucas, post sanati Centurionis seruum, Deinceps ibat (Iesus) in civitatem qua vocatur Naim: & ibant cum eo Discipuli eius, & turba copiosa. Cum autem appropinquaret porta civitatis, ecce defunctus efferebatur filius unicus matris sue & hæc vidua erat, & turba civitatis multa cum illa. Quam cùm vidisset Dominus, misericordia motus super eam, dixit illi: noli flere. Es accessit, & tetigit loculum, illi autem qui portabant, steta-

runt, & ait: adolescens tibi dico, surge. Et resedit qui erat mortuus, & cepit loqui. Et dedit illum matri sue. Accepit autem omnes timor, & magnificabant Deum dicentes: quia Propheta magnus surrexit in nobis, & quia Deus visitavit plebem suam.

Nihil hinc difficile quoad intelligentiam: multa verò sunt quæ voluntatem cum Dei gratia in spirituales & divinos affectus excitent, de quibus in quarta parte, Dominica decima quinta, cujus est hoc Evangelium. Nunc quoniam ad virtutem spei referitur consideratio: contemplare tantisper quàm deploratæ res essent hujus Viduæ quæ filium suum unigenitum deflebat mortuum: Et tamen illi tunc ait Dominus: Noli flere, Bene spera, resurget filius. Sic planè nobiscum agit per scripturas suas: sic moerentes consolatur, sic ne desperemus in ipsis desperatis rebus adhortatur, sic ut magis tum speremus provocat, quia nunquam certius in spem itur quàm contra spem. Nunquam securius sperandum in diuinis subsidiis quàm cùm humana desunt. Quæ centè veritas si semel persuaderi possit, multum valere poterit ad corroborandam nostram confidentiam; quia omnem profus tollit diffidentiam, cùm concludat eo vel maximè sperandum esse tempore quo solemus magis diffidere de diuinis subsidiis.

Sic autem facile suaderi potest: nam tunc vel maximè spes est certa & secunda, quando est pura